

Töredékek egy drámából

1. A VÁNDOR

*Tíz év után mi hozott ide vissza?
A vattacukor-felhők a gyerekkor
egén, melyektől émelyítő lett az ünnep?
A vendéglő, ablakain ma is
a piszkos fehér függönyökkel, melyeken úgy üt át
a rózsaszínű fény, mint zsírpapíron a hús leve?
Ezek a dombok, e szőlőkarókkal átültöttek,
Szent Sebestyénként agyonnyilazottak az alkonyatban?*

*Emlékezem telekre, amikor
az utcákon végig dísznósivalkodás, csorgott a véres
lé a kapuk alól, átvöröslött az árkok
iszapja, mintha a város érrendszerét
láthattam volna kitakarva, jártam borzadályal
kisfiúként, könyvekkel a hónom alatt,
félve kutyáktól, az utcabeli gyerekektől,
zongoraórákról szökve, rettegve egy elvesztett tízforintos miatt,
amivel a boltba küldtek, és otthonról visszakergettek: keresd meg!
és sírva túrtam föl a havat lépésöl-lépésre, hasztalan . . .*

*Tíz év a váróterem füstjében, alvások elgémberedett
bokrok alatt és ébredések idegen
ágyakban a konyhából áradó rántottaszagra,
hazug búcsúszavak az éjszaka
átverítékezett hálóingekbe nyomva arcomat,
szétázott képeslapok: városok a hajnal párájában, távolodva . . .
És vonatok, vonatok, záporok szívverése a piszkos
ablakon, mintha egy tiszta, fiatal lány
futna utánam a téltől még fölmart mezőkön,
sírva, csattogó szandálban, ázottan csapdosó
hajjal . . . de akárhol
szálltam le, csak a váróterem füstje, az olajos padlón
szétdobált csikkek, söröskupakok, papírfoszlányok — a Tejút
meggyalázott térképe fogadott.*

2. MÁRIA MAGDOLNA, BOLOND ÖREGASSZONY

Kétezer esztendeje várok reád, Uram.
Hajamat ha kibontanám, immár a pokol fenekéig érne.
Ó, jaj, ha egyszer, mint harangkötelet, megrángatja a Sátán!
Oly kínok zendülnek meg bennem, hangom kiveri
a holtakat a földből, az elrejtett ezüstpéNZ
sírjából, mint csillagköd, szétfröccsen az úrbe.
Fekete szoknyás harangodat, Uram, inkább repessz meg!
Mert megreped a föld szíve, ha én megkondulok.
De nem hallgatsz reám, elfordult éntőlem a Te
orcád, mint írásos felére perdült pénzdarab,
és vésete kibetűzhetetlen, — akár a telihold
a hajnal párájában, csak homálylik . . .
Tempломod küszöbén várok reád, Uram, és kétezer
esztendőm virradatain öt sebed pirja átszivárog.

3. AZ IDEGEN A HÓFŰVÁSBAN

Fellázd az angyalaidat
égetted el, Uram, mennyei krematóriumodban? Fehér
hamvaikat szórtad az Úr
hidegébe, hogy forgószélként kavarogva
lecsapjanak a földre?
Csontizú ez a hófűvás,
csontszilánkok marják fel arcomat, kiégett szárnyak
fehér pora a nyelvemen, angyalaid
olvadnak széjjel rajtam — vergődöm, Uram,
mint pokolbéli tűz. Szám csontot őrlő malom. Elsüllyedek
a paradicsom kihűlt hamujába. Ujjaim
tojásból kibújt kígyók, tekeregnek
angyalhajban, mely az irtózáttól megöszült.
Féreggé lettem a fehérség
tömegsírjában, féreggé, aki
zabál, míg meg nem mérgeződik, fulladozva . . .

**CSAK ANNYI CSÖNDET ADJ, HOGY
BELÉDERMEDJEK, ISTEN!**